

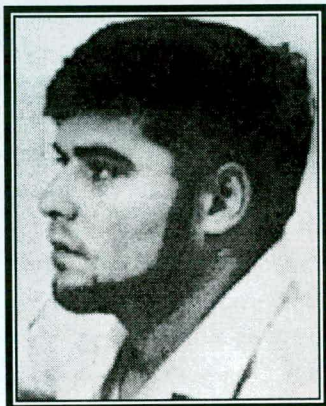


ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

סגן יעקב בן-פז (ביינגולד) ז"ל



בן רחל וצבי

נולד ברומניה

בתאריך ט' בטבת תש"ה, 25/12/1944

התגורר בקרית-מוצקין

התגייס באוגוסט 1962

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל במלחמת ששת הימים, בירושלים

בתאריך כ"ז באייר תשכ"ז, 6/6/1967

נקבר בהר הרצל

אזור: ב חלקה: 11 שורה: 4 קבר: 3

הותיר אחריו הורים ואח

בן 23 בנפלו

קורות חיים

בן צבי ורחל. נולד ביום ט' בטבת תש"ה (25.12.1944) בעיר בוטושן אשר ברומניה. המשפחה עלתה לארץ באנית מעפילים אך נתפסה בידי הבריטים והוגלתה לקפריסין. בשנת 1948 הגיעה המשפחה לחופי הארץ. אחרי שסיים את לימודיו בבית הספר "אחדות" שבקרית מוצקין למד בכפר הנוער גלים, שהוא בית ספר תיכון חקלאי. מסירות לחבר וידידות, מתוך דאגה ורצון להשקיט ולהרגיע - אלה היו קווי אפיו בבית הספר החקלאי, אשר התבלטו שוב בעת המלחמה. חברות טובה היתה קיימת בינו לבין תלמידים יהודיים וערבים כאחד. צנוע היה בהליכותיו. באוגוסט 1962 גויס לצה"ל גיוס מוקדם והתנדב לחיל הצנחנים. עבר קורס קצינים וקורס קשר. השתתף בפעולת תגמול בירדן ובשנת 1965 שוחרר מצה"ל בדרגת סגן. לחבריו לנשק ולפקודיו התייחס בעדינות ובלבביות מרצונו להיטיב עם כל אחד מהם. עשה כל מה שעשה בכל לבו ומנפשו - הן בתרגיל והן במשימה מיבצעית כלשהי ומילא את תפקידיו מתוך רצינות וכובד ראש. עם שחרורו מן הצבא עבר לאוניברסיטה העברית, למד בפקולטה לחקלאות אשר ברחובות ועמד לסיים שם את שנת הלימודים השנייה. הוא שאף להגיע למחקר עצמאי והיה מקדיש כל



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

רגע של פנאי ללימוד. הכיר את הארץ יפה בטיולים על פני שבילים ונופים, כי אהבה עזה היתה לו למולדת. תמיד שאף לצדק וליושר, נלחם את מלחמותיהם של אחרים ואהב לעזור לאחיו ללימודים. אמנם יעקב האמין בשלום ושאף להגיע ליום בו יבנה את ביתו בישראל עם חברתו. מכאן שלא שש אלי קרב כי מטבעו היה לו חבל על דם הנשפך ובלב לבו הרגיש וידע כי מלחמה יש בה הרס ואין היא באה לבנות. אך ההכרח לא יגונה, ומרוב אהבתו לארץ, בשעה שלבו התפעם מרצון לשלום ולריעות טובה, פרץ מתוכו הכוח לצאת ולהילחם ולשמש מופת לאחרים. בפרוץ מלחמת ששת הימים נקרא שוב לדגל ואז שימש כקצין קשר גדודי, וביום השני לקרבות, הוא כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967), נפל בקרב בשעת ההתקדמות אל בית הספר לשוטרים הפונה לשכונת שיך ג'ארח בירושלים. במכתב לחברתו (יעל) ציין חברו לשירות את השקט הנפשי של יעקב מצד אחד ומאידך גיסא את היעילות והארגון שהיו אפייניים לעבודתו המסובכה בנושא הקשר בגדוד לוחם. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל בירושלים. זכרו הועלה בחוברת הזכרון "ניר וגל" שהוציא כפר גלים. בספר "מאירות גברו" של מפקדת הצנחנים הוקדש עמוד לתולדותיו ולתיאור הקרב האחרון שלו. כן הוזכר בחוברת שהמועצה המקומית של קרית מוצקין הוציאה לזכר הבנים שנפלו במערכות ישראל. גם בילקוט עזבונם של הבנים, "גוילי אש" כרך ד', הובאו מעזבונו. פרשת חייו ומותו הובאה בספר "נזכור" שבהוצאת האוניברסיטה העברית בירושלים והסתדרות הסטודנטים שבה ובעריכת יהודה האזרחי.

יַעֲקֹב בֶּן-יִצְחָק (פִּינְגוּלְד)

א

10.6.1965

פיגית! יקרה!

הספקתי לראות אותך, אבל לא הסתכלת על סביבך; אני חתם
שבכית אז — ואני חושב שתיכף אבכה גם אני. כי מר לי.
מה טובה היית השבת, כה מתוקה ויחד עם זה כל כך אבת
ומסכנה בגלל הפרידה והחזרה.

לבי נחמץ בקרבי: בחיי, כמה את מסכנה! כמה הייתי נוחן סי
לעשותך מאושרת! אך, כידוע לך, משום-מה רבים הדברים שאי
בידנו והם הקובעים לאדם את גורלו.

מתגעגע ואוהב,

יעקב

ד

11.5.1967

ליעל היקרה, שלום!

כעת אחת-עשרה בערב. ההתרגשות עצומה. איני יכול לשבת
במקום אחד. אני בטוח שהלילה יגייסו אותנו. אני לא אסגור אז
המעטפה, כדי שאוכל לכתוב לך במקרה ש"יקחו" אותי הלילה. בסך
היום גייסו הרבה חברי'ה ולפני זמן מה הביא הדוור מברק לאחד
הבחורים; הוא אמר שהתקבלו מברקים רבים אשר יגיעו עוד בסך
הלילה.

קיבלתי היום את מכתבך. משיב-נפש היה. אין לך צורך לדאוג
הכל יהיה בסדר. אם לא אבוא ביום ששי סימן שגוייסתי.

ההתרגשות גדולה מאד. אחד המרצים נשבר היום והפסיק אז
הרצאתו, כיוון שהוא היה מרגש ומתוח מדי, כפי שאמר.

אני רואה שהדירה שלנו היא מציאה שבהיסח-הדעת? שכרני
אותה בגלל מחירה הזול והנה מצאנוה כשהיא מלאה כל טוב: יש
כוננית פנטסטית לספרים, יש שולחן בחדר, יש גז, יש מקרר, יש
שולחן במטבח ושולחן במסדרון, יש גן ויש — אשה טובה! מה עוד
אדם צריך? כמובן, אושר! אבל זה תלוי בשנינו ופה אני מקווה
שלא תהיינה בעייות.

אך כיבינו את האור והנה הופיעו שני חיילים שהוציאו את ב
מן המיטה — ותוך שלוש שעות הוא יצא לדרך. ברור לי שתוך שעה
שעתיים גם אני אהיה בדרך. — — —

בשלוש העירוני ומסרו לי צו לשעה שש. ובכן, כעת חמש ומחצה
— ואני צריך לזוז. אני מקווה שכל העסק ייגמר עד יום ששי —
ובשלום!

תכתבי לפי הכתובת הצבאית עד שאשוב. וביתניים — להתראות.
דרישת-שלום בבית.

אוהבך המתגעגע,

ב

10.11.1965

יעל מתוקה!

לו היה הדבר תלוי בי כי אז הייתי בא יום יום. אבל אפילו פעם
בשבוע לא נוכל להתראות. את צריכה להבין שאני חייב להצליח
בלימודי, לא רק בשבילי (או בשבילנו, אם נתחתן בעוד שנתיים)
אלא שאני חייב משהו גם להורי. עצם הנכונות שהם גילו בשעה
שלקחו על עצמם לשלוח אותי לירושלים; העובדה שאבי עובד עשר
שעות ליום; העובדה שאמי הולכת לעבוד בגיל כזה — כל אלה
מטילים עלי אחריות ואחריות זאת אומרת שעלי להצליח בלימודים
כדי לתת להם תמורה כלשהי. וכיוון שאני לא באתי מוכן ויש מקצועות
שאני חלש בהם — הרי שאני צריך לשבת וללמוד.

ג

20.11.1965

יעל יקרה שלי!

כעת כבר כמעט חצות ולפני רגע חזרתי לחדר. לא מצאתי דבר
לכתוב בו ולכן אני נאלץ לכתוב בעפרון.

שיכור הייתי מאותו רגע שעזבת אותי. כל הזמן היו לי דמעות
בעיניים כשהאוטובוס שלך נסע. רצתי אל הכביש הראשי ועוד

ה

24.5.1967

ד. שלום !

המכתב נכתב לאוריג'ר והפקידה תשלח אותו מחר.

אני מקווה שאין את מודאגת והכל בסדר. בינתיים אנו יושבים ב"ה. "הזקלאך" ומקשיבים לכל מהדורה של חדשות. אני אירגנתי לי את המחלקה ; בן פגשתי את הפלוגה ורוב הזמן אני מבלה אצלם. דמית גם קצין צעיר ואנו עובדים יחד.

כך זאת משערת לעצמך, אני סחוט מאוד. בלילה שעבר כמעט לא ישנתי וגם הלילה יהיה ליל שימורים.

אני מקווה שאת בסדר, מרגישה את עצמך בטוב ואין את מודאגת. ה. זאת יכולה לעשות הוא להקשיב לחדשות כמוני. תשתדלי ללמוד להדיג חומר ככל היותר.

— — —

אני מתגעגע מאוד ותחושה זו מתגברת כשאני חושב על העתיד ידע לנו (על המדינה וכו'). חבל שאיני יכול לכתוב לך מה נהיה, אך כשנפגש אספר לך.

אוהבך המתגעגע והמקווה לראותך בקרוב,

ו

30.5.1967

ידע היקרה, שלום רב !

נצח חשע בערב. כרגע חזרנו מאימונים וקיבלתי ממך מכתב. נניח כאישר הייתי לקרוא אותו ; פשוט, בן-אדם חדש ! בן קיבלתי ודיה מהורי שכתבו לי שהם ישלחו לי חבילה.

אני כל כך מתגעגע שאפשר להשתגע. כל העסק הפך לאימונים ידלים — ותו לא. המשיכי לכתוב יום יום. זהו דבר המציל כל כך וי שאין את יכולה להעריך עד כמה הוא עוזר.

— — —

סלחי לי על צורת המכתב, אבל אני כותב על האדמה, לאור פנס אשר אורו כבר דועך. חוץ מזה אני עייף — —

כבר הייתי רוצה להיות בבית, לחבקך, לנשקך, לפנק אותך וכן גם להתפנק. זה שבוע שאני פה והעסק התחיל להיות מעיק.

אתמול היתה פה הופעת-בידור טובה מאד — — שנמשכה כשלוש שעות. אבל כל זה עוזר ארעית. העיקר מתחיל כשנכנסים לאוהל וההרהורים מתחילים. אני מקווה שאצלך המצב טוב יותר ואת גם מצליחה ללמוד.

מקווה להתראות בקרוב.

אוהבך מאד ומתגעגע הרבה, שלך בנשיקות,

ז

5.6.1967

יעל יקרה !

וודאי גם את מאוינה כעת לצו הגיוס הכללי המשודר ברדיו. בוודאי תביני שאין מה לדבר על פגישה קרובה. את מבינה בוודאי מה אנו עושים בעת...

לפי החדשות הרי אנו נמצאים במצב מלחמה ממש !

אני מקווה שזה ייגמר מהר ולא יישפך דם רב. חבל על חיי-אדם והמלחמה רק הורסת ואינה בונה. אך יש מצבים שאין ברירה ואני חושש שכזה הוא המצב כעת.

כתבי לי ככל מה שתוכלי יותר ; הדואר יגיע לכל מקום (בוודאי באיחור, אבל יגיע).

שמרי על עצמך. מסרי דרישת-שלום לכולם. בקרי לפעמים את הורי.

אוהבך, שלך,